

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **D.L.N.**, narozený dne ...
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem ...
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 7. 2019, č. j. MV-87337-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 2. 5. 2019, č. j. OAM-21324-26/PP-2018, jímž byla podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta jeho žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR a dle § 87e odst. 4 téhož zákona mu byla stanovena lhůta 35 dnů k vycestování z území.

II.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě předně namítal, že správní orgán prvního stupně v předcházejícím řízení věc po právní stránce nesprávně posoudil, nevypořádal se s jeho vyjádřeními a jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodu a nesrozumitelnost, neboť závěry správního orgánu se nezakládají na skutkových zjištěních a na obsahu spisového materiálu. Žalovaná se poté řádně nevypořádala s odvolacími námitkami, neboť pouze převzala argumentaci správního orgánu prvního stupně a jeho rozhodnutí aprobovala, čímž vyjádřila také souhlas s postupem a rozhodnutím správního orgánu prvního stupně. Žalobce byl proto přesvědčen, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nezákonná a nepřezkoumatelná.
3. Dále žalobce nesouhlasil s tvrzením žalované, že v jeho případě se jedná o trvalý nebezpečí narušení veřejného pořádku, což bylo správními orgány dovozeno z pravomocného odsouzení žalobce, závažnosti spáchaného trestného činu, existence dalších uložených sankcí v průběhu pobytu žalobce na území ČR, jakožto z toho, že v jeho případě dosud neskončila zkušební doba, která byla stanovena až do 3. 1 2021. Žalobce namítal, že při posuzování přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince je nezbytné náležitě se věnovat pojmům „*závažné narušení veřejného pořádku*“, resp. „*veřejný pořádek*“. Podle žalobce i přes uvedení rozsáhlých citací právních předpisů a judikátů vztahujících se k těmto pojmům v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů, chybí v těchto spojitost s jeho případem. Rovněž podle něho nebylo správními orgány přihlédnuto ke všem okolnostem případu tak, aby nedošlo k nezákonné generalizaci skutkových zjištění a uplatnění principu tzv. „*generální prevence*“. V této souvislosti žalobce poukazoval na str. 6 odst. třetí a čtvrtý prvoinstančního rozhodnutí. Stanovisko správního orgánu zde uvedené poté považoval právě za výraz uplatnění zásady generální prevence, která se v právním státě nepřipouští. Žalobce nepopíral závažnost protiprávního jednání, kterého se v minulosti dopustil, a za které si odpykal uložený trest. Nesouhlasil však s tím, že není schopen dodržovat zákony ČR a že v budoucnu by se také mohl dopouštět „*závažného narušení veřejného pořádku*“ jen proto, že jednou byl odsouzen za závažný trestný čin. Triviální prohřešky, jako pokuta za špatné parkování, které ani nemusel provést žalobce osobně, rovněž podle něj nemohou být považovány za faktor umocňující vnímání jeho osoby jako notorického delikventa. Dle žalobce neobstojí ani

argument žalované o tom, že byl z výkonu trestu propuštěn „*pouze podmíněčně*“, neboť jiné předčasné propuštění z výkonu trestu není možné. Naopak takové propuštění svědčí o splnění zákonem stanovených podmínek, jako je dobré chování a prokazatelná snaha k nápravě. Jde o projev důvěry, že se žalobce nadále začlení zpátky do společnosti a povede řádný život.

4. Nadto žalobce namítal, že mu byl po dobu trvání podmínky stanoven dohled, který by nemohl být realizován v případě jeho nuceného vycestování. V takovém kontextu se odůvodnění žalované, která se odmítla zabývat rozsáhlými odvolacími námitkami žalobce ohledně pojmu „*závažné narušení veřejného pořádku*“, jeví přinejmenším nesrozumitelným. Žalobce byl přesvědčen, že se žalována v napadeném rozhodnutí žádným způsobem s uvedenou námitkou žalobce nevypořádala a jeho argumentaci ignorovala. Přitom sama v odůvodnění napadeného rozhodnutí bez relevance k námitkám žalobce pojmem „*závažné narušení veřejného pořádku*“, resp. „*zájem na ochraně veřejného pořádku*“, který žalobce „*hrubým způsobem narušil*“, operuje. Žalobce měl proto za to, že i v tomto směru je žalobou napadené rozhodnutí nesrozumitelné a nepřezkoumatelné, a v části námitky poukazující na neaktuálnost trvání stavu narušení veřejného pořádku plně odkazoval na obsah svého odvolání.
5. Dále žalobce namítal porušení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, přičemž v této souvislosti plně odkazoval na str. 7 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kde správní orgán konstatoval skutečnosti zjištěné k rodinné situaci účastníka řízení. Žalobce rozhodně nesouhlasil se závěrem žalované o tom, že hodnocení správního orgánu prvního stupně dostatečně odpovídá požadavkům kladeným v ustanovení §174a zákona o pobytu cizinců a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „*Úmluva*“), a že dle názoru žalované nedošlo ani k porušení Úmluvy o právech dítěte. Zastával opačný názor a byl přesvědčen, že překvapivé závěry správního orgánu ohledně přiměřenosti rozhodnutí k dopadům do jeho soukromého a rodinného života nejen, že nejsou dostatečným způsobem odůvodněny, ale přímo rozporují zjištěný a následně i konstatovaný skutkový stav. Tímto postupem byly správními orgány hrubě porušeny základní zásady jejich rozhodovací činnosti deklarované správním řádem.
6. K argumentaci žalované poukazem na čl. 9 odst. 3 Úmluvy o právech dítěte žalobce uvedl, že tento není na jeho případ přílehlavý. K odloučení dítěte od rodičů může dojít pouze na základě rozhodnutí soudního orgánu ve zvláštních případech, což situace žalobce rozhodně není. Dále žalobce poukazoval na rozporuplnost a nelogičnost závěru žalované v otázce přiměřenosti rozhodnutí. Žalobce kromě manželky má na území České republiky čtyři nezletilé děti, o které se soustavně stará a podílí se na jejich výchově a výživě. Žalobce zcela nesouhlasil se závěry žalované uvedenými na straně 5 v posledním odstavci napadeného rozhodnutí. Takovéto závěry správního orgánu jsou podle žalobce v rozporu se zjištěným skutkovým stavem, resp. napadené rozhodnutí je absolutně nepřiměřené z hlediska jeho dopadů, do soukromého a rodinného života žalobce a především do života jeho nezletilých dětí. Rodina žalobce je plně fungující a její členové se navzájem všestranně podporují. Za celou dobu pobytu v ČR žalobce ztratil vazby ke své zemi původu a je pro něj nepředstavitelné, jakým způsobem a kde by na území domovského státu mohl žít. K otázce jeho styku s nezletilými dětmi pomocí krátkodobých víz žalobce poté odkazoval na rozsudek Nejvyššího soudu č.j. 5 Azs 274/2016-47.
7. S ohledem na výše uvedené měl žalobce za to, že správní orgány nedostatečně posoudily dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení, nevypořádaly se

náležitě s vyjádřeními a námitky žalobce uvedenými v odvolání, nepřihlédly k povaze a solidnosti sociálních, ekonomických a kulturních vazeb žalobce, k době trvání jeho pobytu na území ČR, resp. nesprávně jí posoudily a nevypořádaly se tak dostatečně s otázkou přiměřenosti napadeného rozhodnutí, i proto napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalobce se domníval, že v daném případě zamítavé rozhodnutí správního orgánu představuje projev zcela neúčelného formalismu, a tudíž nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života cizince.

8. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

9. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná odmítla žalobní námitky a zcela odkázala na spisový materiál a napadené rozhodnutí, v němž jsou dle jejího názoru srozumitelně a přezkoumatelným způsobem popsány důvody, pro které nebyl žalobci přechodný pobyt na území udělen. Rozhodnutí žalované je podloženo konkrétními poznatky k osobě žalobce, na základě kterých byl učiněn závěr, že v jeho případě v současné době existuje důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalobce byl na území dne 23. 1. 2017 pravomocně odsouzen za spáchání pokračujícího zvláště závažného zločinu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 let, přičemž zkušební doba mu skončí až v roce 2021. Podle názoru žalované napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád v § 68 odst. 3 stanoví pro odůvodnění rozhodnutí. Žalovaná žádala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

10. Jednání soudu se účastnil jen žalobce, žalovaná svou neúčast řádně omluvila. Žalobce při jednání setrval na svých dosavadních procesních stanoviscích.

V.

Posouzení věci soudem

11. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

12. Žaloba je nedůvodná.
13. Soud vyšel z následující právní úpravy. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
14. Žalobce v žalobě namítl, že u žalobce neexistuje trvalý nebezpečí narušení veřejného pořádku z důvodu trestního a správního odsouzení žalobce a neuplynutí zkušební doby podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce správním orgánům vytkl, že v jeho případě uplatnily generální prevenci, která je v právním státě nepřijatelná. Žalobce dodal, že je schopen dodržovat zákony ČR a není pravda, že by se mohl dopouštět

závažného narušení veřejného pořádku jen z důvodu svého předchozího odsouzení, protože i bezúhonní jedinci mohou páchat trestnou činnost. Žalobce napadl závěr správních orgánů, že z výkonu trestu byl žalobce propuštěn pouze podmíněčně, když podmíněné propuštění bylo projevem důvěry ve vedení řádného života žalobcem, když by v případě nuceného vycestování ani nemohl být realizován dohled. Žalobce dodal, že napadené rozhodnutí je ve vztahu naplnění pojmu *závažné narušení veřejného pořádku* nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

15. Námitka je nedůvodná.
16. Soud vyšel z toho, že podle ustálené judikatury (například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 16/2003-56) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek, a proto se soud zabýval jak odůvodněním prvoinstančního rozhodnutí, tak i napadeného rozhodnutí.
17. Prvoinstanční orgán logicky a přesvědčivě ve svém rozhodnutí (na str. 4 až 6) podal, proč dospěl k závěru, že je dáno důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, přičemž s tímto posouzením se soud ztotožňuje. Prvostupňový orgán správně vysvětlil obsah neurčitého právního pojmu *veřejný pořádek* a vyšel ze správné úvahy, že žádost žalobce smí být zamítnuta jen tehdy, hrozí-li důvodně, že žalobce veřejný pořádek naruší závažným způsobem. Prvostupňový orgán odkázal i na přílehlavou judikaturu, která jeho posouzení podpořila, a rozvedl, že zakázaný obchod s omamnými látkami obecně jako součást drogové kriminality je společensky nebezpečný (což se ostatně odráží v jeho trestněprávním stíhání) a je ohrožením veřejného pořádku, který může odůvodnit opatření vůči cizinci. Obecné posouzení pak prvoinstanční orgán správně aplikoval na konkrétní případ žalobce, kdy vyšel dle trestního rozsudku z toho, že žalobce se v květnu 2015 dopustil pokusu zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy, za nějž mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání pěti let. Prvoinstanční orgán se zabýval jednáním žalobce, které bylo trestním soudem takto kvalifikováno, a dospěl ke správnému závěru, že žalobcovo jednání je jednáním naplňujícím závažné narušení veřejného pořádku. Prvoinstanční orgán doplnil, že žalobce byl propuštěn z výkonu trestu podmíněně se stanovenou zkušební dobou do 3. 1. 2021 a stanoveným dohledem, z čehož dovodil, že dokud zkušební doba neuplyne, nelze konstatovat, že by hrozba narušení veřejného pořádku ze strany žalobce pominula. Soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí (str. 4 až 6), když se závěry zde uvedenými se soud ztotožňuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, podle kterého platí, že „(...) je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“).
18. Žalovaná závěry prvoinstančního orgánu potvrdila a doplnila, že vzhledem k tomu, že žalobce spáchal zvláště závažný zločin, od doby jeho podmíněného propuštění uplynula krátká doba necelých dvou let a zkušební doba dosud neuplynula, obava z narušení veřejného pořádku ze strany žalobce je důvodná. I s tímto závěrem se soud ztotožňuje.
19. K jednotlivým žalobním námitkám uvádí soud následující.
20. Jak soud vyložil výše, je právní posouzení správních orgánů o tom, že existuje důvodné

nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, správné, a správní orgány v tomto závěru nijak nepochybily. Toto nebezpečí vyplývá z trestního odsouzení žalobce za zvlášť závažný zločin, době uplynulé od spáchání zločinu a neuplynutí zkušební doby stanovené při podmíněném propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody. Námitka, že toto uvážení je projevem nepřipustné generální prevence, je lichá, protože závěr o popsaném nebezpečí je odůvodněn popsány konkrétními skutečnostmi týkajícími se žalobce. Tvrzení žalobce o tom, že je schopen dodržovat zákony ČR, není s to popsané odůvodněné nebezpečí vyvrátit. Nic na tom nemění nesporný fakt, že trestnou činnost mohou páchat i bezúhonní jedinci, jehož je ostatně žalobce sám příkladem (trestnou činnost spáchal podle odůvodnění rozsudku odvolacího trestního soudu jako bezúhonný). Stejně tak bezvýznamná je námitka, že podmíněné propuštění bylo projevem důvěry orgánů činných v trestním řízení ve vedení řádného života žalobcem – jakkoli může být podmíněné propuštění vnímáno jako projev důvěry, nevylučuje důvody obavy výše popsané, zvláště za situace, kdy orgány činné v trestním řízení stanovily (ač to není podmínkou podmíněného propuštění) nad žalobcem dohled. Soud se ztotožňuje se závěrem prvoinstančního orgánu, že dohled stanovený v trestním řízení podporuje závěr o možném ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce.

21. K námitce, že by v případě nuceného vycestování nemohl být dohled realizován, je též nepřipadná. Podle § 89 odst. 1 ve spojení s § 49 odst. 2 trestního zákoníku je účelem sledování a kontrola chování pachatele, čímž je zajišťována ochrana společnosti a snížení možnosti opakování trestné činnosti a odborné vedení a pomoc pachateli s cílem zajistit, aby v budoucnu vedl řádný život. Vycestuje-li žalobce na základě rozhodnutí správních orgánů, dohled sice nebude realizován, ale jím sledovaný účel spočívající v tom, že žalobce nebude na území ČR páchat trestnou činnost, bude naplněn.
22. K žalobní námitce, že napadené rozhodnutí je ve vztahu naplnění pojmu *závažné narušení veřejného pořádku* nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, soud uvádí, že je též nedůvodná. Obě rozhodnutí správních orgánů plně vyhovují požadavkům přezkoumatelnosti. Důvody, které správní orgán I. stupně vedly k zamítnutí žádosti žalobce, jsou z jeho odůvodnění jasně seznatelné. Správní orgán I. stupně vylicil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl. Žalovaná přehledně vypořádala odvolací námitky žalobce a vyjádřila se rovněž k tomu, proč byla splněna podmínka přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Rozhodnutí prvoinstančního orgánu v pasáži na str. 4 až 7 prvoinstančního rozhodnutí, potažmo napadené rozhodnutí v pasáži na str. 3 až 4, na něž soud odkazuje, se s naplněním pojmu *závažné narušení veřejného pořádku* podrobně a logicky vypořádaly.
23. Dalším okruhem žalobcových námitok pak byla argumentace s odkazem na § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 9 odst. 3 Úmluvy o právech dítěte, že správní orgány nesprávně posoudily přiměřenost dopadů svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce (dále jen „*přiměřenost*“). Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřiměřené, protože jedná žije v ČR již 25 let a žije zde v plně fungujících rodinných vztazích na území ČR ve společné domácnosti s manželkou a třemi společnými nezletilými dětmi a dále pečuje o nezletilou dceru, která žije s bývalou manželkou žalobce.
24. Žalobní námitka je též nedůvodná.
25. § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví, že přiměřenost dopadů rozhodnutí podle

tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.

26. Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence, přičemž státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
27. Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte musí být nejlepší zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Podle čl. 9 odst. 3 uvedené úmluvy platí, že státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, uznávají právo dítěte odděleného od jednoho nebo obou rodičů udržovat pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči, ledaže by to bylo v rozporu se zájmy dítěte.
28. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. prosince 2018, č. j. 9 Azs 401/2018 - 39, vyplývá, že v případě dítěte cizince mají správní orgány posoudit, kdo bude o dítě s českým občanstvím pečovat, s tím, že ke styku s dítětem může docházet i v zemi původu cizince, když toto vše nemůže být překážkou tomu, aby cizinec byl na základě zákonem předvídaného důvodu zrušeno pobytové oprávnění, pokud se cizinec dostal do této situace vlastní závažnou trestnou činností, přičemž za toto jednání nese veškerou odpovědnost, byť částečně dopadá i na jeho děti. Jde o to, aby tento dopad do cizincova rodinného a soukromého života nebyl nepřiměřený vůči němu a jeho dětem.
29. V rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 - 30, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[s]těžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům toho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“*
30. Správní orgány vyšly ze zjištěného nesporného, následně popsaného, skutkového stavu: Žalobce žil v zemi původu do své zletilosti a poté přicestoval do ČR, kde žije dosud, od roku 2005 měl povolen trvalý pobyt, podnikal zde od roku 1994 do roku 2016. Žalobce žije ve společné domácnosti s podnikající manželkou a třemi dětmi, když manželka i děti mají na území ČR povolený trvalý pobyt a jsou občané domovského státu žalobce. Na území ČR dále žije patnáctiletá dcera žalobce, česká státní občanka, a to ve společné domácnosti se svou matkou a jejím manželem. Žalobce se s českou dcerou stýká. Na území dále žije žalobcův otec, který má povolen trvalý pobyt.
31. Prvoinstanční orgán vyhodnotil rozhodnutí jako přiměřené s odůvodněním, že žalobce žil v zemi původu do své zletilosti, vystudoval zde základní školu, zná rodný jazyk a zemi původu navštěvuje. Žalobcovy kontakty v ČR jsou vázány především na osoby vietnamské národnosti s výjimkou české dcery. Rodinu materiálně zabezpečuje manželka žalobce,

žalobce jí pomáhá nebo se stará o děti, protože rodina není na žalobci existenčně ani pobytově závislá. Poměřoval-li prvoinstanční orgán zásah rozhodnutí do rodinné sféry žalobce na jedné straně, kde zjistil fungující rodinné vztahy, a jeho provinění, tj. za jaké činy byl odsouzen (zájem státu na zachování veřejného pořádku, bezpečnosti a zdraví obyvatel) na druhé straně, dospěl k závěru, že zásah není nepřiměřený. Prvoinstanční orgán doplnil, že si žalobce musel být vědom, že jeho trestná činnost může vést ke ztrátě pobytoových oprávnění, když trestnou činnost spáchal v době, kdy byl ženatý a měl tři děti. Dále dodal, že žalobce může žít s manželkou a společnými dětmi v domovské zemi a česká dcera ho tam může navštěvovat nebo může navštěvovat on ji na území na základě krátkodobých víz, když péči o dceru, českou občanku, zajišťuje její matka. V době výkonu trestu žalobce byl pouze v minimálním kontaktu s rodinou a finančně ji nezajišťoval. Vzhledem k době pobytu na území nemohly být nijakým způsobem zpřetrhány vazby s domovským státem, kam žalobce cestoval, a na území domovského státu musí mít nějaké vazby. K dětem žalobce prvoinstanční orgán uvedl, že rozhodnutí nebrání žalobci vykonávat rodičovská práva a povinnosti, podílet se na jejich výchově a výživě.

32. V odvolání žalobce namítl nepřezkoumatelnost úvah prvoinstančního orgánu o přiměřenosti rozhodnutí a že prvoinstanční orgán pominul posouzení přiměřenosti podle Úmluvy o právech dítěte.
33. Žalovaná úvahy prvoinstančního orgánu v napadeném rozhodnutí potvrdila a uvedla, že zákon o pobytu cizinců povinnost posoudit přiměřenost podle § 174a nestanoví, nicméně z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018, čj. 10 Azs 127/2018-30, vyplývá, že tato povinnost je odvozena z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaná doplnila, že vypořádání přiměřenosti rozhodnutí provedené prvoinstančním orgánem obстоjí i podle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy o právech dítěte, když rodina žila dlouhodobě odděleně v době vazby a výkonu trestu žalobce a Úmluva o právech dítěte v čl. 9 odst. 3 připouští oddělení dítěte od rodičů.
34. Podle koncepce zákona o pobytu cizinců, kdy § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců posuzování přiměřenosti rozhodnutí nestanoví, má být žádost žalobce zamítnuta bez ohledu na jeho rodinný či soukromý život. Zákonodárce textací § 87e odst. 1 písm. f) ve spojení s § 87e odst. 2 zákona o pobytu cizinců jednoznačně vyjádřil imperativ přiměřenost podle tohoto zákona nezkoumat. Tato zákonná úprava je zcela v souladu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, která předpokládá, že zásah do garantovaného práva na respektování svého soukromého a rodinného života je přípustný v případě, že je stanoven zákonem a je to nezbytné v demokratické společnosti v zájmu veřejné bezpečnosti, předcházení zločinnosti a ochrany zdraví. Článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod proto ustanovení § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ve smyslu neposuzování přiměřenosti odpovídá. Soud je tedy toho názoru, že jestliže je podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců prokázáno ve správním řízení důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců není třeba zkoumat (obdobné závěry vyplývají i z rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 2 Azs 147/2016 – 30 ze dne 19. 10. 2016).
35. Pokud žalovaná v napadeném rozhodnutí odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018, čj. 10 Azs 127/2018-30, soud se neztotožňuje se závěrem, že v případě § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců jsou správní orgány bez dalšího

povinny zkoumat přiměřenost ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců z titulu Úmluvy o ochraně lidských práva a svobod, nicméně na rozhodnutí soudu to, jak je dále popsáno v dalším odstavci odůvodnění tohoto rozsudku, nemělo vliv.

36. Soud konstatuje, že správní orgány se přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života žalobce včetně dopadu na jeho rodinné příslušníky dostatečně zabývaly a dospěly ke správnému závěru, že k nepřiměřenému zásahu nedojde. Správní orgány ke dni svého rozhodování vycházely ze zjištěného skutkového stavu, ze kterého nevyplývalo, že by děti žalobce zůstaly na území České republiky bezprizorní. Pokud jde o děti žalobce s vietnamským občanstvím, jejich výchovu může zajistit na území jejich matka, nebo mohou společně žít v domovském státě. Pokud jde o českou dceru žalobce, pak ta nežije ve společné domácnosti s žalobcem, pečuje i ni matka žijící se svým manželem a dcerou. Péče o dceru je tedy zajištěna. Styk s dcerou může žalobce vykonávat prostřednictvím krátkodobého víza, nebo návštěvami dcery v domovském státě žalobce. Správní orgány, aniž by fungující rodinné vazby žalobce zpochybnil, tyto řádně poměřily se zájmem společnosti na zachování veřejné bezpečnosti, předcházení zločinnosti a ochraně zdraví, který by mohl být přechodným pobytem žalobce na území ohrožen z důvodu odůvodněné obavy z opakování jeho závažné drogové trestné činnosti. Správní orgány správně zdůraznily, že do této situace dostal žalobce sebe i svou rodinu vlastní závažnou trestnou činností a musí nést odpovědnost, která částečně dopadá i na jeho rodinné příslušníky. Jde o to, aby tento dopad do jeho rodinného a soukromého života nebyl nepřiměřený vůči němu, jeho manželce a jeho dětem, což nebylo s ohledem na výše uvedené prokázáno. Soud tedy shrnuje, že žalobou napadeným rozhodnutím bylo dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejného pořádku na straně jedné a zájmem žalobce na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé - nejednalo se o exces, který by musel soud korigovat.
37. Soud dodává, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 30/2018 – 45, uvedl, že „V obecné rovině však rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (k tomu srov. blíže rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 - 65, ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010 - 112, či ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39; a náleze Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11). Podstatné je, že samy správní orgány posouzení přiměřenosti provedly.“
38. Soud neshledal žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 22. října 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu